

Spēks vienotībā

Siguldiešus Gercānu ģimeni decembra sākumā valsts prezidents Valdis Zatlers ar kundzi Lilitu aicināja iedegt Rīgas pils Ziemassvētku egles gaismiņas kopā ar citām stiprajām Latvija ģimenēm. "Esam parasta ģimene, parasti mirstīgie," saka Laila Gercāne, kopā ar vīru Visvaldi neslēpjot pārsteigumu par aicinājumu ierasties Rīgas pilī. "Mums nebija ne jausmas, kāpēc esam uzaicināti," piebilst Visvaldis.

Laila ir ne tikai mamma trim superaktīviem puikām, bet arī Vidzemes plānošanas reģiona Attīstības un projektu nodaļas vadītāja un cīnās par to, lai pozitīvā virzienā izlīdzinātos atšķirības starp Latvijas reģioniem. Savukārt Visvaldis ne tikai aizraujas ar šahu vietējā šaha klubā, bet, vairākus gadus strādājis Līvānu novada Domē, tostarp pagastveča amatā,

tagad darbojas tuvāk savai specialitātei (viņš ir diplomēts programmētājs) un strādā uzņēmumā "Lattelecom", plānojot un pārdodot dažādus informācijas tehnoloģiju produktus un projektus. Tikmēr ar puikām bieži vien dzīvojas auklīte Nora.

Citāds guļamvagonš

"Pat ja Sigulda ir Rīgas guļamvagonš, tad tas nav tāds, kā citi. Sigulda nav blokmāju mikrorajons, kur nekas nenotiek, bet gan skaista un darbīga Vidzemes pilsēta, arī tad, ja kāds to mēģina pieskaitīt tuvāk Rīgai," pārliecināta Laila, kurai ikdienu rit starp darba vietu Cēsīs un mājām Siguldā.

Par siguldiešiem Gercāni sevi sauc gadus piecus, kad viņi te ieradušies no joprojām mīļajiem Līvāniem (tur arī dzimusi pirmā dzirkstele starp Visvaldi un Lailu). "Tur bija pārāk zemi griesti," mazajam Viesturam iespiedusies atmiņā iepriekšējā dzīvesvieta īrētajā dzīvoklī daudzdzīvokļu namā. "Manas bērniņas mājās bija augsti griesti, tāpēc es sapņoju atkal dzīvot tādā vietā. Blokmājā, man šķiet, trūkst gaisa," skaidro Laila un atceras, ka, pārvācoties uz ērto mājokli Laurenču ielā, pārņēmusi sajūta, ka elpot ir vieglāk. Dzīvokli visnotaļ prestižajā Siguldas nomalē ģimene iegādājusies vēl mirkli pirms tam, kad nekustamā īpašuma cenas sāka palielināties neticamā ātrumā.

"Esam laimīgi, ka šeit ir Gaujas nacionālais parks, kur varam cept desiņas, lasīt liepziedus, sēņot un pastaigāties tāpat vien. Puikas kāpj kokos tā, ka "Mežakaķa" trase netur līdzi. Visi trīs kāpj, turklāt jaunākais grib kāpt tikpat augstu, cik pārējie," stāsta Laila un gandrīz šķiet, ka viņa joko. Bet nē – puikas patiesi ir iekarojuši koku virsotnes, pēc tam gan ar vecākiem ir noslēgta vienošanās – drīkst kāpt tikai kokam līdz pusei. "Mūsu puikām nav jāiet uz treniņiem, viņi paši sevi fiziski attīsta," Laila piebilst.

Cepumu nemieri

Mazākais ģimenē ir četrus gadus vecais Matīss, viņš esot ietiepīgs jeb mērķtiecīgs un pamazām apgūst burtus (kā piebilst Visvaldis – Matīss ir vienīgais simtprocentīgais siguldietis, jo te ir piedzimis), vidējais brālis ir septiņus gadus vecais par sevi pārliecinātais Krišjānis, bet vecākais no trijotnes ir astoņgadīgais Viesturs, kurš savukārt ir sajūsmā par matemātiku – viņš pasauli iepazīst, lietas saskaitot.

Sarunājoties ar Lailu un vērojot "cepumu nemierus", ko kā uz burvju mājienu noorganizējuši puikas, pa durvīm ienāk no autobusa atsteidzies tētis Visvaldis.

"Sekojam līdzi tam, kas notiek Siguldā. Mums te ļoti patīk dzīvot, te ir tik daudz iespēju! Piemēram, lielu mākslinieku koncerti "Baltajā flīgelī", Turaidas muzejrezervāts ar ģimeniskajiem gadskārtu svētkiem, arī izglītības iestādes ir ļoti labas," saka Laila un Visvaldis.

Kad jautāju, kas tad ir tā lieta, kas satur kopā un dara tik stipru šo ģimeni, mazais Viesturs atbild, ka ēdiens noteikti tas nav, paužot visai noraidošu attieksmi pret "visādiem rīsiem un griķiem". "Mums ģimenē ir daudz kopīga, tostarp pasaules redzējums," atzīst Laila.

Bērnu aprēķins

Nākamajā pavasarī Gercānu kļūs par vēl vienu vairāk. Tajā pašā laikā Visvaldim un Lailai ir stabils darbs un laba karjera. It kā mūsdienās nesavienojamās lietas – ģimene un karjera – šai ģimenē dzīvo simbiozē un netraucē viena otram.

"Viens bērns ir par maz, divus jau mazliet jūt, kad ir trīs, tad jau liekas, ka ir četri vai pieci. Trīs var uztaisīt tādu kārtīgu traci, kad izķert kaut vienu no tā iesvilušā bariņa nav tik vienkārši," smejas Visvaldis. "Kaut arī esmu bijis pašvaldības vadītājs, neesam nekad dzinušies pēc karjeras. Rietumu valstīs karjera tiek ļoti spēcīgi akcentēta, bet mūsu postpadomju telpā tas vēl nav iepotēts – vismaz mūsu gadu gājuma cilvēkiem. Ja tu dari to, kas tev patīk, varbūt tev nevajag būt lielākam priekšniekam, nekā tu esi?"

Visvaldis bieži vien notikumus dzīvē skata caur humora prizmu. Tā viņš izsakās arī par pasaules uzskatu, ka bērnu audzināšana ir sieviešu lieta. Visvaldim pat ir piemēri, kā pasaule diskriminē tēvus. Bērnu slimnīcā pirms pāris gadiem, esot kopā ar mazo, viņam nācies secināt, ka nav tur gaidīts, jo ledusskapi nodaļā rotājies uzraksts "Ledusskapis mātēm". Savukārt, dodoties pieteikt atvasi bērnudārzā, tā vadītāja, noklausījiesies Visvalža sakāmo, norādījusi – lai tad nu atnāk jūsu sieva un ar viņu mēs visu sarunāsim. "Kad internetā publicēju drusku ironisku piezīmi par šo tēmu, un man likās, ka mans sarkasms ir redzams, lasītāji to bija uztvēruši ļoti nopietni un teica – vajadzējis man dūri sist galdā. Bet es gribēju tikai pasmaidīt par dzīves situācijām, kurās vīrietis var iekļūt, risinot savu bērnu lietas," Visvaldis nenopietni atzīst.

Ziemassvētku vecīša pēdu nospiedumi un mīlasstāsts

Pagājušajā gadā plašajā Gercānu dzīvokļa viesistabā egle bijusi līdz pat griestiem, šim gadam vēl nav sagādāta, bet gājiens pēc egles gan jau ieplānots.

Ģimene tradicionāli Jauno gadu sagaida Lailas dzimtas vecajās mājās Kocēnu novadā, bet Ziemassvētki tiek pavadīti pašu lokā Laurenču ielā. "Viesturs jau uztraucas, kuri šogad būs tie 12 ēdieni, jo mums tā ir tradīcija," smeja Laila. Savukārt puikas esot lieli palīgi rasola griešanā. Neiztrūkstošs ir Ziemassvētku vecītis, kurš reizumis atstāj dāvanu maisu uz balkona, atstājot savu lielo zābaku nospiedumus sniegā, citkārt nolaiž dāvanas pa dūmeni tieši kamīnā.

"Manā bērnībā Ziemassvētkus īpaši nesvinējām, jo vecāki bija skolotāji un bija aizņemti skolā, bet lielie svētki bija Jaunais gads. Tagad akcents ir mainījies un Ziemassvētki ir lielākie svētki," novērojis Visvaldis.

Atgriežoties pie Līvāniem un dzirksteles, Laila ir tā, kurai tiek uzticēts stāstnieces pienākums, atsaucot atmiņā mīlasstāsta pirmās lapaspuses. "Tas notika Līvānu televīzijā, kur Visvaldis piedalījās raidījumā, bet es pieņemu jautājumus pa telefonu," iesāk Laila. Jautājumi izrādījās liktenīgi, visi smejamies. Vēlāk Visvaldi Laila šokējusi ar savām angļu valodas zināšanām jau pirms piecpadsmit gadiem, turklāt Līvānos. Tad abi iegādājušies vienā darba vietā – Līvānu Domē. "Vispār es šo jaunkundzi pieņemu darbā," atzīstas Visvaldis. Un steigšus piebilst: "Bet ne savtīgu nolūku vadīts!" Laila pēc studijām biologos kā mikrobioloģe atgriezās Līvānos, atmetusi domu par doktorantūru, meklēja darba iespējas un šķīrās no zinātnes, toties atrada dzīvesbiedru. "Un tā trīs bērni savažoja topošo zinātnieci," nosmej Visvaldis.